

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 28. března 2019 odvolání **obžalovaného Jindřicha Ch.**, narozeného xxx v xxx, trvale bytem xxx, **a státního zástupce** proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24.10.2018, č. j. 35 T 4/2017-380, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného Jindřicha Ch. a státního zástupce zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 24.10.2018, č. j. 35 T 4/2017-380, byl obžalovaný Jindřich Ch. uznán vinným zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že

v blíže nezjištěné době v průběhu letních měsíců roku 2015 v xxx, v rodinném domě číslo xxx, v místě svého trvalého bydliště, ve dvou případech, v časovém odstupu několika dnů, v pokoji své tchýně poškozené Jany Č., nar. xxx, využil jejího vysokého věku a s tím spojené nemožnosti rychle vyhodnotit jeho jednání a proti němu se účinně bránit, v úmyslu vlastního sexuálního uspokojení, strčil do hrudníku poškozené, která v danou chvíli seděla na posteli, v důsledku čehož si tato lehla na záda, v rozporu s její vůlí ji obnažil na spodní polovinu těla, roztáhl jí nohy, následně svým ztopořeným pohlavním údem vnikl do její pochvy a vykonal na ní soulož, přičemž tímto svým jednáním poškozené Janě Č. způsobil bezprostředně po tomto činu vznik akutní stresové reakce, která se následně vyprofilovala do obrazu posttraumatické stresové poruchy projevující se znovuvybavováním a znovuprožíváním traumatických vzpomínek, úzkostmi při okolnostech, které připomínají stresový okamžik, poruchami usínání, zhoršenou kvalitou spánku, podrážděností, obtížemi s koncentrací a přehnanými úlekovými reakcemi, které zasáhly do jejího obvyklého způsobu života a přetrvávaly minimálně do 6.10.2016.

Za to byl obžalovaný Jindřich Ch. odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. byl obžalovaný zavázán povinností zaplatit nemajetkovou újmu poškozené Janě Č., narozené xxx, bytem xxx čp. xxx, ve výši 100.000 Kč.

2. Takto citovaný rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu podal odvolání jak obžalovaný prostřednictvím obhájce, tak státní zástupkyně.
3. Obžalovaný zaměřil opravný prostředek do výroku o uloženém trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Trest považoval za nepřiměřeně přísný s ohledem na jeho osobu i okolnosti případu. Uvedl, že byl dosud osobou bezúhonnou, v rejstříku trestů nemá žádný záznam a nebyl projednáván ani pro přestupek. Projevil lítost nad tím, co se stalo. Vyjádřil, že se nesnaží bagatelizovat to, čím si poškozená prošla, a že je připraven nahradit jí způsobenou újmu. Poukázal však na to, že doplněním dokazování se ukázalo, že se u poškozené projevy stresové poruchy vytratily a žije normálním životem. K okolnostem případu dále zdůraznil, že vždy předtím, než ke styku došlo, ukázala mu poškozená prsa,

nijak se nebránila a sama během trestního řízení pronesla, že neví, jak měl obžalovaný poznat, že styk nechce. S ohledem na výše zmíněné se domníval, že na něj lze působit ještě trestem podmíněným. Výchovu příbuzných a sousedů cestou jeho odsouzení k výraznému nepodmíněnému trestu vnímal jako nepřijatelnou. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušil a sám nově rozhodl tak, že mu uloží trest odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby s podmíněným odkladem jeho výkonu na přiměřenou dobu. Obhájce obžalovaného u veřejného zasedání před vrchním soudem navrhl, aby odvolání státní zástupkyně bylo jako nedůvodné zamítnuto.

4. Státní zástupkyně podala odvolání v neprospěch obžalovaného do výroku o vině, trestu i náhradě nemajetkové újmy. Zaměřila jej na otázku, zda u poškozené došlo ke způsobení těžšího následku ve formě těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace gerontopsychiatrie, MUDr. Kubínová již před vydáním prvního odsuzujícího rozsudku diagnostikovala u poškozené posttraumatickou stresovou poruchu a popsala symptomy, které se u ní projeví (znovuvybavování a znovuprožívání předmětné události, prožívání úzkosti v situacích připomínajících danou událost, vyhýbání se takovým situacím, obtíže s usínáním a spánkem, nadměrnou úlekovou reaktivitou). Dodatečným znaleckým zkoumáním bylo zjištěno, že popisované projevy posttraumatické stresové poruchy ustoupily. Symptomy se projevovaly po skutku před samotným oznámením věci na policii. Ze zmíněného lze podle státní zástupkyně dovést, že příčinou všech symptomů bylo vytykané jednání obžalovaného i jeho přítomnost v domě. K otázce, do jaké míry posttraumatická stresová porucha poškozenou omezovala v běžném způsobu života, uvedla zejména to, že vzhledem k věku poškozené se již před skutkem zdržovala převážně v domě, s výjimkou lékařských prohlídek. Sociální kontakty poškozené byly minimální. Návštěvám v domě se nemohla nijak vyhnout, když zde bydlela i se svými příbuznými. Absence nestandardního projevování či svěřování se ze strany poškozené svým blízkým byla podle státní zástupkyně pochopitelná s ohledem na její osobnostní profil i to, jak někteří vyslychaní svědci na projednávání trestného jednání reagovali (místo podpory poškozené vyjádřili negativní postoje). S tímto koresponduje i vyjádření znalkyně MUDr. Kubínové u hlavního líčení ze dne 6.6.2017, že příznaky posttraumatické stresové poruchy lze po jistou dobu skrýt, a to ze studu, pocitu viny či snahy překompenzovat silně narušené sebevědomí a důstojnost. S ohledem na výše zmíněné měla státní zástupkyně za to, že poškozená mohla být po dostatečně dlouhou dobu zásadním způsobem omezena v běžném způsobu života. Projevy posttraumatické stresové poruchy podstatně poznamenaly poškozenou v denním fungování, zejména značnými psychickými obtížemi. Ve snaze zamezení znovuprožívání události se během přítomnosti obžalovaného v domě zamykala ve svých místnostech a zdržovala se pouze tam. Svědkyně Anna N. také potvrdila déle trvající obavy a strach poškozené. Státní zástupkyně poukázala na to, že doplňující výpovědi svědků nelze přeceňovat s ohledem na frekvenci styků s poškozenou, ale i jejich odmítavý postoj k projednávání této věci. Závěrem konstatovala, že po vrácení věci soudu prvního stupně neměly být dotazy na znalkyně směřovány k současnému zdravotnímu stavu poškozené, nýbrž do doby navazující na projednávání skutku, a v případě neúplných či nejasných písemných odpovědí měly být znalkyně doslechnuty. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil věc soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.
5. Intervenující státní zástupkyně u veřejného zasedání před vrchním soudem navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto. Uložený trest podle ní není nepřiměřeně přísný. Naopak obžalovaným požadovaný podmíněný trest odnětí svobody, i s přihlédnutím k jeho chování po činu, by byl naopak neadekvátně mírný a nesplňoval by kritéria, která jsou pro ukládání trestu dána trestním zákoníkem.

6. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci, jako soudu odvolacímu, ve smyslu ustanovení § 252 tr. ř. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. a), písm. b) tr. ř. a v zákonné lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř., přičemž splňovala podstatné náležitosti ustanovení § 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř. Odvolací soud proto neshledal důvodů k rozhodnutí pro zamítnutí či odmítnutí podaných odvolání podle § 253 tr. ř. Za tohoto stavu věci podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, z hlediska vytýkaných vad, když k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, mohl přihlídnout jen tehdy, pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž byla odvolání podána, a současně byl limitován při tomto přezkumu i ustanovením § 254 odst. 2 tr. ř.
7. Řízení předcházející napadenému rozsudku není zatíženo žádnými závažnými procesními vadami předpokládanými v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. Dokazování bylo provedeno při plném respektování zásad ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, kdy svědci byli před soudem osobně slyšeni a ostatní důkazy, jež byly opatřeny, ať již ve stadiu přípravného řízení či v řízení před soudem, byly provedeny v souladu s požadavky zákona. Dodržena byla také všechna ustanovení trestního řádu, která se týkala práv obžalovaného na obhajobu, zejména ve vztahu k zahájení trestního stíhání, seznámení se se spisem, doručení obžaloby a rozsudku, dodržení zákonných lhůt k přípravě hlavního líčení, jakož i další jednotlivá práva, jež procesním způsobem zajišťují konkrétní realizaci obhajovacích práv v průběhu trestního řízení. To se týká i zabezpečení práva obžalovaného na obhajobu, který byl zastoupen ustanoveným obhájcem JUDr. Lumírem Calábkem (č. l. 24). Ten měl možnost účastnit se jednotlivých úkonů celého důkazního řízení. Nelze tedy z ničeho dovodit, že by obžalovaný byl na své obhajobě jakkoliv zkrácen.
8. V samotném důkazním řízení provedeném před soudem prvního stupně nebylo shledáno žádných formálních ani faktických nesprávností. Nalézací soud jednotlivé výpovědi svědků i listinné důkazy, o něž bylo rozhodnutí o vině obžalovaného opřeno, ve svém rozhodnutí a odůvodnění napadeného rozsudku řádně vyhodnotil v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., podrobně se vypořádal se všemi skutečnostmi vyplývajícími z obsahu těchto důkazů a postupoval v dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Z hlediska ustálení skutkového stavu je patrné, že nalézací soud provedl veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho meritorní rozhodnutí. Soudu prvního stupně nelze vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení, nebo byly opatřeny v průběhu řízení před soudem, a že by jeho hodnocení důkazů, a to, jak se vypořádal s námitkami obhajoby obžalovaného, neodpovídalo pravidlům formální logiky. Naopak je zcela zřejmé, že všechny podstatné důkazy byly řádným způsobem hodnoceny a že se soud ve svém rozhodnutí pečlivě, podrobně, výstižně a logicky vypořádal se všemi argumenty obhajoby obžalovaného a vyhodnotil všechny jednotlivé důkazy jak samostatně, tak v jejich souhrnu. Z nich bylo možno učinit spolehlivý a zcela správný závěr o prokázání skutkových zjištění, o něž se opírá závěr o vině obžalovaného v tom rozsahu, jak jsou uvedeny ve výroku rozsudku nalézacího soudu a rozvedeny v jeho odůvodnění. Povinnost orgánů činných v trestním řízení při hodnocení provedených důkazů založená na zásadě volného hodnocení důkazů tak, jak je zahrnuta v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., spočívá v hodnocení důkazů orgány činnými v trestním řízení, aniž by tyto byly vázány zákonnými rigidními pravidly vycházejícími z volného, tedy zákonem nevymezeného, uvážení. Tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, jež není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale je vytvářena na přísně logickém základě opírajícím se o právní vědomí, všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlídnutím ke všem okolnostem případu.

9. K rozsudku samotnému je nutno uvést, že tento po formální stránce splňuje kritéria obsažená v ustanovení § 120 tr. ř. z hlediska jeho struktury a taktéž obsahuje náležitosti stanovené v § 125 tr. ř. Soud prvního stupně v napadeném rozsudku v souladu s citovaným ustanovením § 125 tr. ř. vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů.
10. Předně je třeba uvést, že se jedná o v pořadí druhé rozhodnutí soudu prvního stupně týkající se shora vymezeného jednání obžalovaného. Předcházejícím rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.7.2017, č. j. 35 T 4/2017-243, byl uznán vinným zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 13.12.2017, č. j. 1 To 67/2017-285, z podnětu odvolání obžalovaného rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k učinění nového rozhodnutí. Odvolací soud se ztotožnil se závěry nalézacího soudu, pokud se jedná o naplnění skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Nesouhlasil však s tím, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty podle § 185 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a uložil nalézacímu soudu, aby se zaměřil na otázku, zda byla poškozená v důsledku posttraumatické stresové poruchy omezena v běžném způsobu života natolik, aby její poruchu na zdraví bylo možno označit za vážnou ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, a doplnil dokazování v tomto směru.
11. Pokud jde o otázku viny, odvolací soud nemá pochybnosti, že se skutek tak, jak je uveden ve výroku napadeného rozsudku, kterým byl obžalovaný uznán vinným, stal. Soud prvního stupně se pečlivě zabýval jeho obhajobou a v návaznosti na to i ostatními provedenými důkazy. Vrchní soud se již ve svém prvním zrušujícím usnesení ztotožnil se skutkovými závěry krajského soudu, který po provedeném dokazování uzavřel, že obžalovaný donutil svou tchýni, poškozenou Janu Č., zneužívaje její bezbrannosti, ve dvou případech k pohlavnímu styku, a to formou soulože. Proto lze pro stručnost na jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, vztahující se k důkazní situaci a hodnocení jednotlivých skutkových i hmotněprávních závěrů, odkázat. Námitce státní zástupkyně, že u poškozené byl prokázán vznik těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, nelze přisvědčit. Soud prvního stupně po vrácení věci zdejší soudem doplnil dokazování podle pokynu vyjádřeného ve zrušujícím usnesení. Hodnocení provedených důkazů je výsostným právem soudu prvního stupně. Odvolací soud může do tohoto práva zasahovat ve výjimečných případech, pouze pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů, nebo pokud se některými důkazy vůbec nezabýval. Jak již bylo naznačeno výše, v hodnocení důkazů nalézacího soudu však vrchní soud neshledává žádných závad, které by byl oprávněn vytknout, a neshledává ani zákonných důvodů k tomu, aby sám prováděl důkazy nové či opakovaně již provedené, které by odlišným způsobem hodnotil. Naopak se odvolací soud ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že nebylo prokázáno, že potíže, kterými poškozená trpěla a které byly objektivizovány znalkyněmi, byly intenzivní do té míry, aby představovaly natolik podstatné omezení v obvyklém způsobu života, že by bylo možné je vyhodnotit jako vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění především znamená, na rozdíl od „ublížení na zdraví“ ve smyslu § 122 odst. 1 tr. zákoníku, velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného. Pro pojem těžká újma na zdraví platí v podstatě tatáž kritéria, jako pro výklad pojmu ublížení na zdraví. Rozdíl mezi těmito pojmy spočívá však v tom, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, kdy poškozená osoba je podstatně omezena v obvyklém způsobu života, a dále v tom, že taková porucha zdraví musí mít delší trvání, což zákon v písmenu i) vyjadřuje slovy „delší dobu trvající porucha zdraví“ (srov. R II/1965), přičemž za delší dobu trvající poruchu zdraví soudy považují vážnou poruchu zdraví nebo vážné

onemocnění, které omezovaly způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů. U ublížení na zdraví, jakožto lehčí formy újmy na zdraví, se jedná o stav záležející v poruše zdraví, která toliko znesnadňuje, nikoliv jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného. Původním znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie (dále jen „znalecký posudek“) byla objektivizována porucha zdraví ve formě posttraumatické stresové poruchy, která se u poškozené rozvinula následkem činů obžalovaného. Není důvod polemizovat se závěrem znalkyň MUDr. Barbory Kubínové a PhDr. Renaty Koláčkové. Jedná se o otázku ryze odbornou, a proto soudu ani nepřisluší takový závěr vyvracet, byť samozřejmě závěr, zda v konkrétním případě došlo k ublížení na zdraví či k těžké újmě na zdraví, je závěrem právním, který přísluší učinit soudu, a nikoli znalci. Je však třeba poznamenat, že ne každá posttraumatická stresová porucha automaticky bez dalšího znamená vážnou poruchu zdraví, jak ji má na mysli ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Ve znaleckém posudku bylo konstatováno, že s poškozenou je třeba se setkat nejméně 8 – 16 x a podpurná léčba antidepresivy by měla trvat nejméně rok, kdy výraznější efekt lze očekávat po dvou měsících. Z doplňku znaleckého posudku bylo zjištěno, že poškozená v mezidobí nevyhledala psychiatrickou či psychologickou péči (první vyšetření bylo provedeno 6.10.2016, druhé dne 28.6.2018), antidepresiva neužívala ze zdravotních důvodů. Projevy posttraumatické stresové poruchy ustoupily, její životní styl není výrazně negativně ovlivněn prožitými událostmi, žije plnohodnotným životem, má své koníčky, došlo ke zklidnění a stabilizaci duševního stavu. Je zřejmé, že poškozená byla schopna prožité události zpracovat sama, bez doporučených terapií. Posttraumatická stresová porucha u ní přetrvávala v jisté intenzitě i při opětovném znaleckém vyšetření ovšem ani po doplnění dokazování nebylo jednoznačně prokázáno, do jaké míry ji omezila v běžném životě. Z výpovědí jednotlivých svědků doslechnutých ke změnám v chování poškozené v době po incidentu a po odstěhování obžalovaného lze dovodit, že tito buď žádné změny nezaznamenali, nebo zaznamenali zlepšení stavu poškozené po jeho odstěhování. V souladu s výše zmíněným bylo namíste rozhodnout v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Po právní stránce tak nalézací soud jednání obžalovaného správně kvalifikoval jako zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

12. Jestliže státní zástupkyně v písemném odvolání požadovala doslechnutí znalkyň u hlavního líčení, aby mohly upřesnit duševní stav poškozené v období navazujícím na projednávaný skutek, nelze s tímto postupem souhlasit. Je třeba zdůraznit, že totožná státní zástupkyně byla přítomna hlavnímu líčení, v němž byl přečten doplněk znaleckého posudku (souhlas s jeho přečtením byl dán písemně před hlavním líčením jinou státní zástupkyní), a po jeho přečtení neměla žádné návrhy na doplnění dokazování.
13. V důsledku použité právní kvalifikace byl obžalovanému ukládán trest odnětí svobody v rámci zákonné trestní sazby od dvou do deseti let (§ 185 odst. 2 tr. zákoníku). Soud prvního stupně se v odůvodnění svého rozsudku zabýval obecnými zásadami pro ukládání trestu, zejména podmínkami ustanovení § 39 tr. zákoníku, a tyto podmínky pak ve svém odůvodnění aplikoval na konkrétní okolnosti případu. Pokud jde o námitku obžalovaného o nepřijatelnosti výchovy společnosti prostřednictvím jemu uloženého trestu, je na místě konstatovat, že hlavním účelem trestu je ochrana společnosti před trestnými činy a jejich pachateli, která se uskutečňuje prostřednictvím individuální a generální prevence, přičemž obě složky se vzájemně podmiňují a doplňují. Ve smyslu individuální prevence má trest zabránit pachateli páchat další trestné činy, usilovat o jeho nápravu a jeho znovu začlenění do společnosti. Generálně preventivní účinek spočívá v tom, že společnost je spravedlivě a včas ukládanými tresty utvrzována v tom, že právo skutečně slouží k ochraně společenských zájmů, a zároveň upozorňována na právní následky, které lze při porušení právních norem očekávat. Disproporce mezi generální a individuální prevencí způsobují, že

uložený trest není pocitován jako spravedlivý (ať již trest příliš shovívavý, nebo trest přehnaně přísný) ani společností, ani pachatelem. Tzv. exemplární trestání, které představuje nepřiměřeně přísné trestání pachatelů, kdy přísnost je odůvodňována pouze potřebou odstrašit veřejnost, narušuje vyváženost prevence a represe, represe je pak povýšena na úkor prevence (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 486 - 508). V daném případě ovšem nelze uložený trest považovat za nepřiměřeně přísný či exemplární. Nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře čtyři a půl roku jistě není pro člověka, který dosud nebyl trestán, trestem mírným. Ovšem s ohledem na trestní sazbu, která na projednávaný čin dopadá, vysokou společenskou škodlivost, etický rozměr a skutečnost, že se jednání dopustil dvěma útoky, rozhodně není trestem nepřiměřeným. Právo má v první řadě chránit slabší, kteří se nedokáží chránit sami. Shledání polehčující okolnosti předchozího řádného života obžalovaného je na místě, nelze však přihlídnout k jím tvrzené lítosti. Vyjádřená lítost je pouze lítostí nad jeho postavením v trestním řízení a trestem, který mu hrozil. Jeho postoj ke spáchané trestné činnosti nelze přeceňovat. Pro postup, který by vedl k uložení trestu podmíněně odloženému na zkušební dobu, odvolací soud podmínky neshledává. Naopak považuje nalézacím soudem vyměřený trest za zcela adekvátní, neboť odpovídá jak povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, tak poměrům a možnostem nápravy obžalovaného. Zákonné je rovněž jeho zařazení do příslušného typu věznic s ohledem na délku uloženého trestu.

14. Taktéž rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy je zákonné a má oporu v provedeném dokazování. S ohledem na skutečnost, že se poškozená řádně a včas připojila se svým nárokem k trestnímu řízení a tento také řádně vyčíslila a doložila, bylo soudem prvního stupně správně rozhodnuto ve smyslu § 228 odst. 1 tr. ř. o povinnosti obžalovaného odčinit újmu peněžitou náhradou vyvažující duševní útrapy poškozené (§ 2958 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).
15. S ohledem na to, že soud prvního stupně rozhodl ve výrocích o vině, trestu i náhradě nemajetkové újmy zákonným způsobem a jednotlivé důvody odvolání obžalovaného a státní zástupkyně nebyly shledány opodstatněnými, odvolací soud podle § 256 tr. ř. podaná odvolání jako nedůvodná zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 28. března 2019

**Veronika
Slouková**
Digitálně podepsal Veronika Slouková
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-64124533, o=ČR,
Vrchní soud v Olomouci [IČ 64124533],
ou=421, cn=Veronika Slouková,
sn=Slouková, givenName=Veronika,
serialNumber=P457684, title=zapisovatelka
Datum: 2019.04.30 08:49:37 +02'00'

JUDr. Jaroslav Holubec v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Slouková.